

Arrest

nr. 81 736 van 25 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, P. A., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en woonachtig te zijn in Yerevan. U bent getrouwd met N. A. (...) (O.V. 6.547.530) met wie u een minderjarige zoon E. P. (...) (O.V. 6.547.530) en een minderjarige dochter E. P. (...) heeft.

Sinds januari 2008 werkt u als veiligheidsagent op de rechtbank van eerste aanleg van Yerevan-Arabkir.

Vanaf dan moet u lid worden van de regeringspartij Hanrapetakan (HHK).

Op 27 oktober 2009 komen vijf voor u onbekende mannen in de rechtszaal binnen. Als u hen zegt dat ze zich eerst moeten aanmelden alvorens verder te gaan, zeggen ze u dat u dat niet moet zeggen. Één van de mannen vraagt u of u hem niet herkent. Daarop wordt u door de mannen aangevallen en

bewusteloos geslagen. Als u weer bij bewustzijn komt, wordt u met een ziekenwagen naar het ziekenhuis gebracht, waar u een maand zal blijven.

De volgende dag komt een agent van het commissariaat van Arabkir u in het ziekenhuis opzoeken. Hij neemt van u een verklaring af en zegt u dat de groep mannen die u aanvielen de zoon van parlamentsvoorzitter Hovik Abrahamyan, A. (...), en zijn lijfwachten waren. Hij vertelt u dat één van de lijfwachten van A. (...), V.S. (...), aangehouden is als gevolg van het gevecht.

Op een bepaald moment dringen vijf onbekenden uw ziekenhuiskamer binnen. Ze bedreigen u en gebieden u het land te verlaten. Diezelfde avond komt A. (...) met een aantal van zijn medestanders naar uw kamer. U wordt bij de keel gegrepen, krijgt een pistool tegen het hoofd en opnieuw wordt u geboden het land te verlaten.

Op 6 november 2009 komt een onderzoeksrechter van het parket van Yerevan u bezoeken. Hij vraagt u uw verhaal te doen en meldt u dat de zaak overgeplaatst is van de politie van Arabkir naar de staatsprocureur van Yerevan. In de volgende weken wordt u nog een aantal keer bedreigd. Op 30 november 2009 mag u het ziekenhuis verlaten.

Op 1 december 2009 ontvangt u van de rechtbank van eerste aanleg van Yerevan-Arabkir een convocatie om zich als getuige te melden op 4 december 2009 in de zaak van V.S. (...). Diezelfde avond komen twee agenten u thuis ophalen. Ze brengen u naar het commissariaat van Shengavit waar u Hovik Abrahamyan ontmoet. Hij verscheurt uw lidkaart en draagt u op het land te verlaten. Drie dagen later meldt u zich aan op de rechtbank waar u verneemt dat de zaak uitgesteld is naar 18 december 2009.

Uiteindelijk verlaat u Armenië samen met uw vrouw en kind op 13 december 2009, met uw eigen paspoort, en reist u met het vliegtuig van Yerevan naar Moskou waar u opgewacht wordt door uw vader die reeds eerder naar Moskou was vertrokken om uw verdere reis te regelen. Op 14 december 2009 vertrekt u met een vals Russisch paspoort vanuit Moskou naar België met de bus.

U komt op 16 december 2009 aan en vraagt dezelfde dag asiel aan.

Op 28 juli 2011 wordt uw dochter Ella geboren in Brussel.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van uw militair boekje, een kopie van uw lidkaart bij World Karate Federation, een kopie van uw diploma, uw originele werkbadge, kopies van twee convocaties van de rechtbank van Yerevan-Arabkir, een origineel Armeens medisch attest, een kopie van een Belgisch medisch attest en de originele geboorteakte van uw dochter."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, P. A., luidt als volgt:

"Naar eigen zeggen vreest u in Armenië vermoord te zullen worden door (de entourage van) ex-parlamentsvoorzitter Hovik Abrahamyan en diens zoon A.A. (...) omdat u op uw werk in de rechtbank van Yerevan-Arabkir betrokken zou zijn geweest bij een incident met A.A. (...) (CGVS 27.10.2010 p. 13 & CGVS 19.12.2011 p. 2).

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Armenië problemen kende omwille van uw ras, nationaliteit, godsdienstige overtuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

Uit uw verklaringen blijkt wel dat u uw land hebt verlaten omwille van de problemen die u kende naar aanleiding van een handgemeen tussen u, A.A. (...) en diens handlangers (CGVS 27.10.2010 p. 7-8); feiten die te situeren zijn binnen de gemeenrechtelijke sfeer.

U verklaart dat u wel degelijk lid was van de regeringspartij HHK (niet uit overtuiging maar omdat dat verplicht was wegens uw werk voor de rechtbank), maar u verklaart expliciet dat uw problemen niets te maken hebben met dit politiek lidmaatschap (CGVS 27.10.2010 p. 12).

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Bijgevolg moet worden onderzocht of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. In dit opzicht is het Commissariaat-generaal echter van oordeel dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U slaagt er immers niet in uw vrees voor ernstige schade aannemelijk te maken.

Ten eerste blijkt u weinig op de hoogte van wie A.A. (...) precies is, de man waardoor uw problemen in Armenië begonnen.

U verklaart meermaals dat hij de zoon is van parlamentsvoorzitter Hovik Abrahamyan (CGVS 27.10.2010 p. & CGVS 19.12.2011 p. 2), maar meer details omtrent zijn persoon kent u niet. Zo weet u

niet hoe oud hij is, waar hij woont, wat hij in het dagelijks leven doet en of hij net als zijn vader politiek actief is (CGVS 19.12.2011 p. 2-3).

Dit is opvallend want als A. (...) daadwerkelijk de oorzaak is van uw problemen en als u door hem en zijn entourage bedreigd wordt, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van het profiel van die man (i.e. uw vervolger), te meer als uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat A.A. (...) eigenaar is van het mijnontginningsbedrijf A. (...) in Mkhchyan en mede-eigenaar van het bedrijf ArtFood.

Daarnaast verklaart u dat een zekere V.S. (...), één van de handlangers van A. (...) die aanwezig was tijdens het incident op uw werk, in de nasleep van dat incident vastgehouden werd en dat u op 4 en 18 december 2009 nog tweemaal geconvoceerd werd naar de rechtbank van eerste aanleg in verband met de zaak V.S. (...) (CGVS 27.10.2010 p. 6 & p. 7-8 + zie documenten 9 en 10 in administratief dossier).

Wie die V.S. (...) precies is, weet u echter niet. U verklaart dat u hem niet kent en dat u niets over hem weet (CGVS 27.10.2010 p. 8 & CGVS 19.12.2011 p. 6). Waar hij vastgehouden werd, van wanneer tot wanneer en waarom precies hij, weet u ook niet (CGVS 19.12.2011 p. 6).

Als deze man daadwerkelijk als enige werd vastgehouden na het incident en als u omwille van zijn zaak daadwerkelijk tweemaal werd opgeroepen naar de rechtbank, is het bijzonder opvallend dat u van deze zaken niets afweet.

Nog in dit verband is het weinig aannemelijk dat u nergens meer informatie probeerde te verzamelen over A.A. (...) en V.S. (...) (CGVS 19.12.2011 p. 6); nochtans twee personen die een cruciale rol spelen in uw asielrelaas.

Ten tweede blijft u bijzonder vaag over een aantal cruciale elementen in uw asielrelaas.

Zo verklaart u dat een collega tussenbeide kwam toen u slagen kreeg van A. (...) en zijn mannen (CGVS 27.10.2010 2 p. 7, CGVS 19.12.2011 p. 3).

Gevraagd welke collega, antwoordt u 'één van mijn bevelhebbers' en onmiddellijk daarna verklaart u dat er die dag zeven collega's waren en dat het één van die zeven was. Gevraagd wie van de zeven tussenkwam, antwoordt u 'één van de zeven'. Pas daarna noemt u de naam 'V. (...)', maar zijn familienaam kent u niet.

Het is onlogisch dat het benoemen van uw collega u schijnbaar veel moeite kost en dat u diens volledige naam niet weet, als die collega daadwerkelijk zou zijn tussengekomen in het incident dat voor u het begin van uw problemen betekende, te meer als u verklaart dat die collega samen met u is aangeworven en dezelfde rang als u had op het werk.

Bijkomend is het opvallend dat u eerst verklaart dat één van uw bevelhebbers tussenkwam en later dat het om één van uw hiërarchisch gelijken ging. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u enkel 'ja', waardoor u voor deze tegenstrijdigheid geen logische verklaring biedt (CGVS 19.12.2011 p. 3-4).

Verder verklaart u dat u van 27 oktober 2009 tot 30 november 2009 in het ziekenhuis lag en dat u daar bedreigd werd door A. (...) 's mannen, maar wanneer kan u niet zeggen: 'heel de tijd, maar precies weet ik het niet meer. Voor 6.11 toen ik ondervraagd werd, twee dagen daarvoor. Nadien ook.'. Éénmaal wordt u ook door A. (...) persoonlijk bedreigd, maar wanneer dat was, weet u niet ('dat weet ik niet meer precies, maar dat was na 6.11') (CGVS 27.10.2010 p. 9).

Het is opvallend dat u niet concreet weet wanneer u in het ziekenhuis bedreigd werd, als dat zelfs gebeurde door A. (...) zelf, dé centrale figuur in uw asielrelaas; te meer als u er wel in slaagt van andere gebeurtenissen de precieze datum te geven (incident op 27.10.2009, ondervraging door onderzoeksrechter in het ziekenhuis op 6.11.2009, ontmoeting met Hovik Abrahamyan op 1.12.2009, vertrek van uw vader naar Moskou op 2.12.2009; CGVS 27.10.2010 p. 8-9).

Daarnaast verklaart u dat de zaak in verband met het incident overgeplaatst werd van de politie van Arabkir naar de onderzoeksrechter van de staatsprocureur (CGVS 27.10.2010 p. 7).

Waarom dat gebeurde, weet u niet (CGVS 19.12.2011 p. 6). Gezien het belang van deze zaak in uw asielrelaas, kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte bent. Ook in verband met de modaliteiten van de convocaties (zie documenten 9 & 10 in administratief dossier) waarmee u zich moest aanmelden bij de rechtbank van eerste aanleg van Arabkir (zie onder), kan u geen verklaring geven waarom u zich moest melden in een burgerlijke zaal in de rechtbank, hoewel de zaak ging om het toedienen van slagen en verwondingen, een inbreuk op het Armeense strafrecht. U verklaart dat er geen aparte zaal is voor straf- of burgerzaken. Als u gezegd wordt dat het wel zo op de convocaties staat, verklaart u dat u niet weet wat ze erop geschreven hebben (CGVS 19.12.2011 p. 7).

Ten derde dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt over de door u aangehaalde feiten hoewel u verklaart dat het incident op de rechtbank op het internet was verschenen.

Hierover verklaart u aanvankelijk dat u niet weet waar het verschenen was; later verklaart u dat u hoorde dat het op de website www.datajam.am stond maar dat u het niet kon vinden toen u het zelf opzocht en dat het misschien al weggehaald was. Als u gevraagd wordt of er dan wel iemand in het bezit is van de informatie die op die website verschenen was maar ondertussen weggehaald, antwoordt u 'dat weet ik niet'. Meer nog, u verklaart niet nagevraagd te hebben bij de mensen die u zeiden dat het verschenen was op het internet of zij die informatie nog hadden (CGVS 19.12.2011 p. 4-5).

Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk.

Zo is het opvallend dat u eerst verklaart niet te weten waar het incident online verscheen om daarna toch een specifieke website te noemen. Bovendien getuigt het feit dat u zich blijkbaar geen moeite getroost heeft om de online informatie alsnog te bekomen via de mensen die u ervan op de hoogte brachten niet alleen van bijzonder weinig interesse in uw problemen, ook ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het verschijnen van dit incident in de media en bijgevolg over het al of niet voorvallen van dit incident in werkelijkheid.

De documenten die u wel voorlegt omtrent de door u aangehaalde feiten, i.e. uw werkbadge, de twee convocaties en een medisch attest, zijn niet van deze aard dat ze de eerdere vaststellingen in deze beslissing in uw voordeel zouden veranderen. Zo toont uw badge (document 5 in administratief dossier) aan dat u werkte als veiligheidsagent in de rechtbank maar niet dat u daar op 27 oktober 2009 betrokken zou zijn geweest in een incident met A. (...).

Het medisch attest (document 8 in administratief dossier) bevestigt dat u opgenomen werd in het ziekenhuis met verwondingen aan het hoofd en ribben maar vermeldt niet waar, wanneer en in welke omstandigheden u die had opgelopen.

Wat betreft de convocaties (documenten 9 en 10 in administratief dossier), dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat het slechts gaat om kopies van convocaties waarop geschreven is, waardoor de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden. Volgens de convocaties wordt u opgeroepen als getuige in de zaak V. S. (...), maar waarom u in die hoedanigheid werd opgeroepen, weet u niet – u was nochtans slachtoffer/betrokken partij in het incident.

Verder is het vreemd dat u zou opgeroepen worden in de persoonlijke zaak V. S. (...) als u verklaart dat u tegen niemand persoonlijk een klacht indiende (CGVS 27.10.2010 p. 9 & CGVS 19.12.2011 p. 7).

Het is ook bijzonder opvallend dat u niet weet wat voor u het gevolg was van het feit dat u zich niet ging melden op 18 december 2009 (volgens de tweede convocatie) en dat u niet weet of u wegens uw niet-aanmelding al dan niet officieel opgespoord wordt, zeker omdat u als werknemer in een rechtbank normaliter op de hoogte bent van wat de gevolgen kunnen zijn van een niet-aanmelding in Armenië. Meer nog, u verklaart nergens nagevraagd te hebben – ondanks uw contacten met uw familie in Armenië (CGVS 27.10.2010 p. 3) – of uw niet-aanmelding enige gevolgen heeft gehad (CGVS p. 19.12.2011 p. 7-8).

Welnu, gelet op deze elementen (i.e. de vormelijke gebreken van de convocaties, uw gebrekkige kennis over de convocaties en uw schijnbare desinteresse 3 in het verdere verloop van deze convocaties) gecombineerd met de eerder aangehaalde anomalie in verband met de straf- en burgerlijke kamer (zie boven), heeft het Commissariaat-generaal ernstige redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken en kunnen ze bijgevolg op geen enkele manier uw asielrelaas ondersteunen of de geloofwaardigheid ervan herstellen.

Ten vierde blijkt u bijzonder weinig geïnteresseerd in de verdere afloop van uw problemen.

Zo verklaart u geen nieuws te hebben omtrent de zaak V.S. (...) en weet u niet of die man ondertussen veroordeeld is of niet ('dat weet ik niet. Waarschijnlijk niet.'). Meer nog, u verklaart nergens navraag te hebben gedaan hierover (CGVS 19.12.2011 p. 8).

Ook wat betreft de stand van zaken van uw situatie in Armenië, los van de zaak bij de rechtbank, bent u niet op de hoogte. Zo verklaart u bij uw familie niet nagevraagd te hebben of ook zij problemen hebben gehad omwille van uw probleem met A. (...) (CGVS 19.12.2011 p. 8), hoewel u vreest dat ook uw familieleden in Armenië problemen zouden kunnen krijgen (CGVS 19.12.2011 p. 5) en u verklaarde dat u nog contact heeft met uw familie in Armenië (CGVS 27.10.2010 p. 3).

Dit manifest gebrek aan interesse dat u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Ten vijfde, wat betreft uw reisroute, verklaart u van Armenië naar Moskou (Rusland) gevlogen te zijn met uw eigen Armeens paspoort, waar u dat paspoort aan uw vader gaf die dan verder voor u de reis regelde, in concreto door u een vals Russisch paspoort te bezorgen.

U verklaart dat er een Schengenvisum in dat vals paspoort stond, maar van welk land dat precies was, weet u niet. U weet ook niet langs welk land u de Europese Unie binnengekomen bent toen u vanuit Moskou met de bus verder reisde naar België (CGVS 27.10.2010 p. 6 & p. 13-14).

Wat betreft uw eigen Armeens paspoort, verklaart u aanvankelijk bij uw eerste gehoor op het CGVS dat u naar kopies van alle pagina's zou vragen (CGVS 27.10.2010 p. 7). Op uw tweede gehoor op het

CGVS verklaart u daarover gesproken te hebben met uw vader maar dat het niet gelukt is om de kopies te verkrijgen. Waarom dat niet gelukt is, weet u echter niet (CGVS 19.12.2011 p. 2).

Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Als u uw vader daadwerkelijk om de kopies van uw paspoort had gevraagd en het niet bleek te lukken om ze te verkrijgen en gelet op het belang van dit identiteitsdocument, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet waarom dat niet gelukt is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet weet van welk land het visum in het vals Russisch paspoort was en dat u niet weet langs welk land u de Europese Unie binnengekomen bent, te meer als u verklaart dat u onderweg wel degelijk identiteitscontrole kreeg (CGVS 27.10.2010 p. 14-15).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw eigen Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Deze vaststellingen ondermijnen bovendien opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande elementen (i.e. uw gebrekkige kennis over uw vervolgers, uw vaagheid over een aantal cruciale elementen in uw asielrelaas, het ontbreken van overtuigende documenten, uw desinteresse in uw problemen en uw ongeloofwaardige reisroute en daarbij gebruikte identiteitsdocumenten), kan concluderend gesteld worden dat u er niet in slaagt uw vrees voor ernstige schade aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw werkbadge, het medisch attest en de twee convocaties werden reeds eerder besproken. Uw huwelijksakte, uw militair boekje, uw diploma, uw lidkaart van de karateclub en de geboorteakte van uw dochter bevatten informatie over uw persoonsgegevens en die van uw dochter, over uw opleiding en over uw extracurriculaire activiteiten, maar hebben geen bewijskracht ten opzichte van de door u aangehaalde problemen. Het Belgisch medisch attest verwijst naar een sportongeval en houdt bijgevolg geen verband met de door u aangehaalde problemen in Armenië."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, A. N., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en woonachtig te zijn in Yerevan. U bent getrouwd met A. P. (...) (O.V. 6.547.530) met wie u een minderjarige zoon E. P. (...) (O.V. 6.547.530) en een minderjarige dochter E. P. (...) heeft.

Sinds januari 2008 werkt uw man als veiligheidsagent op de rechtbank van eerste aanleg van Yerevan-Arabkir. Sindsdien is hij lid van de regeringspartij Hanrapetakan (HHK).

Op 27 oktober 2009 raakt hij betrokken in een gevecht met vijf onbekende mannen die de rechtbank willen binnengaan. Hij wordt bewusteloos geslagen. Als hij weer bij bewustzijn komt, wordt hij met een ziekenwagen naar het ziekenhuis gebracht, waar hij een maand zal blijven.

Tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis komt hij te weten dat het om de zoon van parlamentsvoorzitter Hovik Abrahamyan, A. (...), en zijn lijfwachten, waaronder V.S. (...), ging. In het ziekenhuis wordt hij tweemaal verhoord, een eerste keer op 28 oktober 2009 door een agent van het commissariaat van Arabkir en een tweede keer op 6 november 2009 door een onderzoeksrechter van het parket van Yerevan. In het ziekenhuis wordt uw man ook meerdere keren bedreigd door de mannen van A.A. (...). Hij wordt opgedragen het land te verlaten.

Op 30 november 2009 komt uw man thuis en de volgende dag ontvangt hij een convocatie van de rechtbank van eerste aanleg van Yerevan-Arabkir om zich als getuige te melden op 4 december 2009 in de zaak van V.S. (...). Diezelfde avond komen twee agenten hem thuis ophalen en brengen hem naar het commissariaat van Shengavit waar Hovik Abrahamyan zijn lidkaart verscheurt en hem opdraagt het land te verlaten. Drie dagen later meldt hij zich aan op de rechtbank waar hij verneemt dat de zaak uitgesteld is naar 18 december 2009.

Uiteindelijk verlaat u Armenië samen met uw man en zoon op 13 december 2009, met uw eigen paspoort, en reist u met het vliegtuig van Yerevan naar Moskou waar u opgewacht wordt door uw schoonvader die reeds eerder naar Moskou was vertrokken om uw verdere reis te regelen. Op 14 december 2009 vertrekt u met een vals Russisch paspoort vanuit Moskou naar België met de bus. U komt op 16 december 2009 aan en vraagt dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw diploma en van uw studentenkaart."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, A. N., luidt als volgt:

"Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u voor uw leven als gevolg van de problemen van uw man met de zoon van H. A. (...) (CGVS 27.10.2010 p. 7).

U verklaart tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat u uw land verlaten heeft omwille van de problemen van uw man A. P. (...) (O.V. 6.547.530) en dat u geen andere problemen ondervonden heeft die niets te maken hebben met zijn problemen (CGVS 27.10.2010 p. 5). Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw diploma en uw studentenkaart) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en uw studies, doch niet met betrekking tot de door u of door uw man aangehaalde problemen. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

Naar eigen zeggen vreest u in Armenië vermoord te zullen worden door (de entourage van) ex-parlementsvoorzitter Hovik Abrahamyan en diens zoon A.A. (...) omdat u op uw werk in de rechtbank van Yerevan-Arabkir betrokken zou zijn geweest bij een incident met A.A. (...) (CGVS 27.10.2010 p. 13 & CGVS 19.12.2011 p. 2).

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Armenië problemen kende omwille van uw ras, nationaliteit, godsdienstige overtuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt wel dat u uw land hebt verlaten omwille van de problemen die u kende naar aanleiding van een handgemeen tussen u, A.A. (...) en diens handlangers (CGVS 27.10.2010 p. 7-8); feiten die te situeren zijn binnen de gemeenrechtelijke sfeer. U verklaart dat u wel degelijk lid was van de regeringspartij HHK (niet uit overtuiging maar omdat dat verplicht was wegens uw werk voor de rechtbank), maar u verklaart expliciet dat uw problemen niets te maken hebben met dit politiek lidmaatschap (CGVS 27.10.2010 p. 12). Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Bijgevolg moet worden onderzocht of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. In dit opzicht is het Commissariaat-generaal echter van oordeel dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U slaagt er immers niet in uw vrees voor ernstige schade aannemelijk te maken.

Ten eerste blijkt u weinig op de hoogte van wie A.A. (...) precies is, de man waardoor uw problemen in Armenië begonnen. U verklaart meermaals dat hij de zoon is van parlamentsvoorzitter Hovik Abrahamyan (CGVS 27.10.2010 p. & CGVS 19.12.2011 p. 2), maar meer details omtrent zijn persoon kent u niet. Zo weet u niet hoe oud hij is, waar hij woont, wat hij in het dagelijks leven doet en of hij net als zijn vader politiek actief is (CGVS 19.12.2011 p. 2-3). Dit is opvallend want als A. (...) daadwerkelijk de oorzaak is van uw problemen en als u door hem en zijn entourage bedreigd wordt, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van het profiel van die man (i.e. uw vervolger), te meer als uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat A.A. (...) eigenaar is van het mijnontginningsbedrijf A. (...) in Mkhchyan en mede-eigenaar van het bedrijf ArtFood. Daarnaast verklaart u dat een zekere V.S. (...), één van de handlangers van A. (...) die aanwezig was tijdens het incident op uw werk, in de nasleep van dat incident vastgehouden werd en dat u op 4 en 18 december 2009 nog tweemaal geconvoceerd werd naar de rechtbank van eerste aanleg in verband met de zaak V.S. (...) (CGVS 27.10.2010 p. 6 & p. 7-8 + zie documenten 9 en 10 in administratief dossier). Wie die V.S. (...) precies is, weet u echter niet. U verklaart dat u hem niet kent en dat u niets over hem weet (CGVS 27.10.2010 p. 8 & CGVS 19.12.2011 p. 6). Waar hij vastgehouden werd, van wanneer tot wanneer en waarom precies hij, weet u ook niet (CGVS 19.12.2011 p. 6). Als deze man daadwerkelijk als enige werd vastgehouden na het incident en als u omwille van zijn zaak daadwerkelijk tweemaal werd opgeroepen naar de rechtbank, is het bijzonder opvallend dat u van deze zaken niets afweet. Nog in dit verband is het weinig aannemelijk dat u nergens meer informatie probeerde te verzamelen over A.A. (...) en V.S. (...) (CGVS 19.12.2011 p. 6); nochtans twee personen die een cruciale rol spelen in uw asielrelaas.

Ten tweede blijft u bijzonder vaag over een aantal cruciale elementen in uw asielrelaas. Zo verklaart u dat een collega tussenbeide kwam toen u slagen kreeg van A. (...) en zijn mannen (CGVS 27.10.2010 p. 7, CGVS 19.12.2011 p. 3). Gevraagd welke collega, antwoordt u 'één van mijn bevelhebbers' en onmiddellijk daarna verklaart u dat er die dag zeven collega's waren en dat het één van die zeven was. Gevraagd wie van de zeven tussenkwam, antwoordt u 'één van de zeven'. Pas daarna noemt u de naam 'V. (...)', maar zijn familienaam kent u niet. Het is onlogisch dat het benoemen van uw collega u schijnbaar veel moeite kost en dat u diens volledige naam niet weet, als die collega daadwerkelijk zou zijn tussengekomen in het incident dat voor u het begin van uw problemen betekende, te meer als u verklaart dat die collega samen met u is aangeworven en dezelfde rang als u had op het werk. Bijkomend is het opvallend dat u eerst verklaart dat één van uw bevelhebbers tussenkwam en later dat het om één van uw hiërarchisch gelijken ging. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u enkel 'ja', waardoor u voor deze tegenstrijdigheid geen logische verklaring biedt (CGVS 19.12.2011 p. 3-4). Verder verklaart u dat u van 27 oktober 2009 tot 30 november 2009 in het ziekenhuis lag en dat u daar bedreigd werd door A. (...) 's mannen, maar wanneer kan u niet zeggen: 'heel de tijd, maar precies weet ik het niet meer. Voor 6.11 toen ik ondervraagd werd, twee dagen daarvoor. Nadien ook.'. Éénmaal wordt u ook door A. (...) persoonlijk bedreigd, maar wanneer dat was, weet u niet ('dat weet ik niet meer precies, maar dat was na 6.11') (CGVS 27.10.2010 p. 9). Het is opvallend dat u niet concreet weet wanneer u in het ziekenhuis bedreigd werd, als dat zelfs gebeurde door A. (...) zelf, dé centrale figuur in uw asielrelaas; te meer als u er wel in slaagt van andere gebeurtenissen de precieze datum te geven (incident op 27.10.2009, ondervraging door onderzoeksrechter in het ziekenhuis op 6.11.2009, ontmoeting met Hovik Abrahamyan op 1.12.2009, vertrek van uw vader naar Moskou op 2.12.2009; CGVS 27.10.2010 p. 8-9). Daarnaast verklaart u dat de zaak in verband met het incident overgeplaatst werd van de politie van Arabkir naar de onderzoeksrechter van de staatsprocureur (CGVS 27.10.2010 p. 7). Waarom dat gebeurde, weet u niet (CGVS 19.12.2011 p. 6). Gezien het belang van deze zaak in uw asielrelaas, kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte bent. Ook in verband met de modaliteiten van de convocaties (zie documenten 9 & 10 in administratief dossier) waarmee u zich moest aanmelden bij de rechtbank van eerste aanleg van Arabkir (zie onder), kan u geen verklaring geven waarom u zich moest melden in een burgerlijke zaal in de rechtbank, hoewel de zaak ging om het toedienen van slagen en verwondingen, een inbreuk op het Armeense strafrecht. U verklaart dat er geen aparte zaal is voor straf- of burgerzaken. Als u gezegd wordt dat het wel zo op de convocaties staat, verklaart u dat u niet weet wat ze erop geschreven hebben (CGVS 19.12.2011 p. 7).

Ten derde dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt over de door u aangehaalde feiten hoewel u verklaart dat het incident op de rechtbank op het internet was verschenen. Hierover verklaart u aanvankelijk dat u niet weet waar het verschenen was; later verklaart u dat u hoorde dat het op de website www.datajam.am stond maar dat u het niet kon vinden toen u het zelf opzocht en dat het misschien al weggehaald was. Als u gevraagd wordt of er dan wel iemand in het bezit is van de informatie die op die website verschenen was maar ondertussen weggehaald, antwoordt u 'dat weet ik niet'. Meer nog, u verklaart niet nagevraagd te hebben bij de mensen die u zeiden dat het verschenen was op het internet of zij die informatie nog hadden (CGVS 19.12.2011 p. 4-5). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk. Zo is het opvallend dat u eerst verklaart niet te weten waar het incident online verscheen om daarna toch een specifieke website te noemen. Bovendien getuigt het feit dat u zich blijkbaar geen moeite getroost heeft om de online informatie alsnog te bekomen via de mensen die u ervan op de hoogte brachten niet alleen van bijzonder weinig interesse in uw problemen, ook ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het verschijnen van dit incident in de media en bijgevolg over het al of niet voorvallen van dit incident in werkelijkheid.

De documenten die u wel voorlegt omtrent de door u aangehaalde feiten, i.e. uw werkbadge, de twee convocaties en een medisch attest, zijn niet van deze aard dat ze de eerdere vaststellingen in deze beslissing in uw voordeel zouden veranderen. Zo toont uw badge (document 5 in administratief dossier) aan dat u werkte als veiligheidsagent in de rechtbank maar niet dat u daar op 27 oktober 2009 betrokken zou zijn geweest in een incident met A. (...). Het medisch attest (document 8 in administratief dossier) bevestigt dat u opgenomen werd in het ziekenhuis met verwondingen aan het hoofd en ribben maar vermeldt niet waar, wanneer en in welke omstandigheden u die had opgelopen. Wat betreft de convocaties (documenten 9 en 10 in administratief dossier), dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat het slechts gaat om kopies van convocaties waarop geschreven is, waardoor de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden. Volgens de convocaties wordt u opgeroepen als getuige in de zaak V. S. (...), maar waarom u in die hoedanigheid werd opgeroepen, weet u niet – u was nochtans slachtoffer/betrokken partij in het incident. Verder is het vreemd dat u zou opgeroepen worden in de persoonlijke zaak V. S. (...) als u verklaart dat u tegen niemand persoonlijk een klacht indiende (CGVS 27.10.2010 p. 9 & CGVS 19.12.2011 p. 7). Het is ook bijzonder opvallend dat u niet weet wat voor u het gevolg was van het feit dat u zich niet ging melden op 18 december 2009 (volgens

de tweede convocatie) en dat u niet weet of u wegens uw niet-aanmelding al dan niet officieel opgespoord wordt, zeker omdat u als werknemer in een rechtbank normaliter op de hoogte bent van wat de gevolgen kunnen zijn van een niet-aanmelding in Armenië. Meer nog, u verklaart nergens nagevraagd te hebben – ondanks uw contacten met uw familie in Armenië (CGVS 27.10.2010 p. 3) – of uw niet-aanmelding enige gevolgen heeft gehad (CGVS p. 19.12.2011 p. 7-8). Welnu, gelet op deze elementen (i.e. de vormelijke gebreken van de convocaties, uw gebrekkige kennis over de convocaties en uw schijnbare desinteresse 3 in het verdere verloop van deze convocaties) gecombineerd met de eerder aangehaalde anomalie in verband met de straf- en burgerlijke kamer (zie boven), heeft het Commissariaat-generaal ernstige redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken en kunnen ze bijgevolg op geen enkele manier uw asielrelaas ondersteunen of de geloofwaardigheid ervan herstellen.

Ten vierde blijkt u bijzonder weinig geïnteresseerd in de verdere afloop van uw problemen. Zo verklaart u geen nieuws te hebben omtrent de zaak V.S. (...) en weet u niet of die man ondertussen veroordeeld is of niet ('dat weet ik niet. Waarschijnlijk niet.'). Meer nog, u verklaart nergens navraag te hebben gedaan hierover (CGVS 19.12.2011 p. 8). Ook wat betreft de stand van zaken van uw situatie in Armenië, los van de zaak bij de rechtbank, bent u niet op de hoogte. Zo verklaart u bij uw familie niet nagevraagd te hebben of ook zij problemen hebben gehad omwille van uw probleem met A. (...) (CGVS 19.12.2011 p. 8), hoewel u vreest dat ook uw familieleden in Armenië problemen zouden kunnen krijgen (CGVS 19.12.2011 p. 5) en u verklaarde dat u nog contact heeft met uw familie in Armenië (CGVS 27.10.2010 p. 3). Dit manifest gebrek aan interesse dat u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Ten vijfde, wat betreft uw reisroute, verklaart u van Armenië naar Moskou (Rusland) gevlogen te zijn met uw eigen Armeens paspoort, waar u dat paspoort aan uw vader gaf die dan verder voor u de reis regelde, in concreto door u een vals Russisch paspoort te bezorgen. U verklaart dat er een Schengenvisum in dat vals paspoort stond, maar van welk land dat precies was, weet u niet. U weet ook niet langs welk land u de Europese Unie binnengekomen bent toen u vanuit Moskou met de bus verder reisde naar België (CGVS 27.10.2010 p. 6 & p. 13-14). Wat betreft uw eigen Armeens paspoort, verklaart u aanvankelijk bij uw eerste gehoor op het CGVS dat u naar kopies van alle pagina's zou vragen (CGVS 27.10.2010 p. 7). Op uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u daarover gesproken te hebben met uw vader maar dat het niet gelukt is om de kopies te verkrijgen. Waarom dat niet gelukt is, weet u echter niet (CGVS 19.12.2011 p. 2). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Als u uw vader daadwerkelijk om de kopies van uw paspoort had gevraagd en het niet bleek te lukken om ze te verkrijgen en gelet op het belang van dit identiteitsdocument, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet waarom dat niet gelukt is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet weet van welk land het visum in het vals Russisch paspoort was en dat u niet weet langs welk land u de Europese Unie binnengekomen bent, te meer als u verklaart dat u onderweg wel degelijk identiteitscontrole kreeg (CGVS 27.10.2010 p. 14-15). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw eigen Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden. Deze vaststellingen ondermijnen bovendien opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande elementen (i.e. uw gebrekkige kennis over uw vervolgers, uw vaagheid over een aantal cruciale elementen in uw asielrelaas, het ontbreken van overtuigende documenten, uw desinteresse in uw problemen en uw ongeloofwaardige reisroute en daarbij gebruikte identiteitsdocumenten), kan concluderend gesteld worden dat u er niet in slaagt uw vrees voor ernstige schade aannemelijk te maken. De documenten die u neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw werkbade, het medisch attest en de twee convocaties werden reeds eerder besproken. Uw huwelijksakte, uw militair boekje, uw diploma, uw lidkaart van de karateclub en de geboorteakte van uw dochter bevatten informatie over uw persoonsgegevens en die van uw dochter, over uw opleiding en over uw extracurriculaire activiteiten, maar hebben geen bewijskracht ten opzichte van de door u aangehaalde problemen. Het Belgisch medisch attest verwijst naar een sportongeval en houdt bijgevolg geen verband met de door u aangehaalde problemen in Armenië."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 3 februari 2012 een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekers stellen dat verzoeker sedert januari 2008 lid is van de politieke partij "Hanrapetakan" (HHK). Verzoekers wijzen er op dat hun problemen politiek gebonden zijn en het onrechtstreeks gevolg zijn van verzoekers lidmaatschap bij het HHK.

Verzoekers benadrukken dat verzoeker in zijn asielrelaas duidelijk heeft gesteld dat hij de handlangers van H.A. niet nader kende.

Verzoekers verwijzen naar het feitenrelaas waaruit blijkt dat vóór het ogenblik waarop verzoeker bont en blauw werd geslagen door de handlangers van de parlementsvoorzitter, aan hem zelf de vraag werd gesteld of hij hen niet kende.

Verzoekers wijzen er op dat de commissaris-generaal in zijn beslissingen zelf heeft aangegeven dat verzoeker louter omwille van zijn werk, lid was van HHK en niet uit politieke overtuiging; bijgevolg zou de commissaris-generaal volgens hen tot de bevinding moeten komen dat verzoeker terecht over geen nadere informatie kon beschikken aangaande de handlangers van H.A.

Verzoekers benadrukken dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker een veiligheidsagent was bij de REA te Jerevan, dat hij politiek lid was van HHK en dat het A.H. was die zijn lidkaart verscheurde en hem dwong het land te verlaten.

Verzoekers stellen dat (zie het verzoekschrift, p. 3-4) *"Minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn, zouden niet mogen worden gebruikt als beslissende factoren, met dien verstande dat er van fundamentele tegenstrijdigheden zoals door verwerende partij wordt aangehaald op p. 2 in fine en p. 3 lid 1 onder geen enkel beding sprake kan zijn."*

Verzoekers stellen dat in de praktijk de bewijslast, die aanvankelijk op de asielzoeker rust, verschoven wordt naar een "gedeelde bewijslast" tussen de asielzoeker en de beoordelende instantie zelf; De beoordelende instantie moet volgens hen helpen om de pertinente feiten vast te stellen en te evalueren op basis van de informatie waarover ze zelf beschikt en moet de verklaringen vergelijken met deze informatie.

Volgens verzoekers staat het onstuitbaar vast dat de neergelegde overtuigingsstukken de aangehaalde feiten zonder meer aannemelijk maken. Verzoekers merken op dat verzoekers officiële werkbadge, kopijen van twee convocaties van de rechtbank en een origineel medisch attest werden neergelegd.

Verzoekers zijn van mening dat hen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend aangezien hun verklaringen samenhangend en geloofwaardig zijn.

Wat betreft het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekers hun Armeense paspoorten bewust achter houden, merken verzoekers op dat een fotokopie van hun paspoort reeds werd toegevoegd aan het administratief dossier in het kader van het ingestelde beroep tot verblijf krachtens artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers roepen een schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aangezien de bestreden beslissingen niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeven waaraan ze ten grondslag liggen.

Verzoekers stellen dat niet kan gesteld worden dat vaagheden hebben verschaft inzake doorslaggevende elementen in hun asielrelaas; de vastgestelde vaagheden betreffen volgens verzoekers eerder onbenulligheden en doen geen afbreuk aan de grond van de zaak.

Verzoekers leggen hun gebrek aan informatie over de actuele stand van zaken uit door te wijzen op het feit dat ze hun familie in Armenië en hun gezin hier in België, niet in gevaar willen brengen.

Verzoekers herhalen dat hun geschetste reisroute juist is en benadrukken dat fotokopieën van hun paspoorten reeds aan het administratief dossier werden gevoegd.

Verzoekers verwijzen naar passages uit arresten van de Raad van State en naar rechtsleer en besluiten dat de bestreden beslissingen tekort komen aan de zorgvuldigheidsplicht. *"Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken"* (zie het verzoekschrift, p. 6), aldus verzoekers.

Verzoekers vragen dat van hen de status van vluchteling wordt erkend of aan hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, A.N., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, P.A., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. Waar verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden dat in de praktijk de bewijslast, die aanvankelijk op de asielzoeker rust, verschoven wordt naar een "gedeelde bewijslast" tussen de asielzoeker en de beoordelende instantie zelf, antwoordt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust.

Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad wijst er op dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, onderstreept de Raad dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht heeft besloten dat verzoekers er niet in geslaagd zijn om hun relaas aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal merkte vooreerst correct op dat verzoekers problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn land heeft verlaten omwille van de problemen die hij kende naar aanleiding van een handgemeen tussen hem, A.A. en diens handlangers.

Verder verklaarde verzoeker dat hij wel lid was van de regeringspartij HHK, niet uit overtuiging maar enkel omdat dat verplicht was uit hoofde van zijn werk bij de rechtbank; daarenboven verklaarde verzoeker zelf dat zijn problemen niets te maken hebben met dit lidmaatschap van HHK.

De commissaris-generaal merkte bijgevolg terecht op dat deze feiten te situeren zijn binnen de gemeenrechtelijke sfeer.

Verzoekers verklaren zich in het verzoekschrift niet akkoord met deze bevinding en stellen dat (zie p. 3) *"Ongeacht het gegeven dat hij zulks niet uit motieven van overtuiging beoefende, moet er worden geconstateerd dat de door verzoeker gekende problematieken met dhr. H.A. (i.e. parlamentsvoorzitter en de hoofdrolspeler in verzoekers problemen) en in het verlengde hiervan zijn handlangers o.a. laatstgenoemde zijn zoon dhr. A.A. politiek gebonden zijn en het onrechtstreeks gevolg zijn van verzoeker zijn lidmaatschap bij voornoemde partij."*

De Raad treedt verzoekers niet bij in hun verweer. Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor op 27 oktober 2010 op het Commissariaat-generaal immers expliciet dat zijn problemen niets te maken hebben met zijn politiek lidmaatschap (zie het verhoorverslag, p. 12; Vraag: *"Denkt u dat uw problemen te maken hebben met uw lidmaatschap van de HHK?"* Antwoord: *"nee"*).

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift de eerder afgelegde verklaringen wijzigen en de problemen nu plots wel, zijnde onrechtstreeks, verbinden aan verzoekers politiek lidmaatschap. Dit betreft een post-factum verklaring, die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen. In geen geval maakt dit een dienstig verweer uit.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker bijzonder weinig informatie kon verstrekken aangaande A.A. -de man waardoor zijn problemen zijn begonnen- en diens handlangers, V.S..

Aangaande A.A. verklaarde verzoeker meermaals dat hij de zoon is van parlamentsvoorzitter H.A.; meer details omtrent zijn persoon kende verzoeker niet. Zo weet verzoeker niet hoe oud H.A. is, waar hij woont, wat hij in het dagelijks leven doet en of hij net als zijn vader politiek actief is. Daarnaast verklaarde verzoeker dat een zekere V.S., één van de handlangers van A. die aanwezig was tijdens het incident op zijn werk, in de nasleep van dat incident vastgehouden werd en dat verzoeker op 4 en 18 december 2009 nog tweemaal geconvoceerd werd naar de rechtbank van eerste aanleg in verband met de zaak V.S.. Wie die V.S. precies is, weet verzoeker echter niet. Verzoeker verklaarde dat hij hem niet kent en dat hij niets over hem weet. Waar hij vastgehouden werd, van wanneer tot wanneer en waarom precies hij, weet verzoeker ook niet. Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoeker nergens meer informatie probeerde te verzamelen over A.A. en V.S..

Verzoekers halen in hun verzoekschrift ter verweer aan dat verzoeker duidelijk heeft gesteld dat hij de handlangers van H.A. niet nader kende, dat hij louter omwille van zijn werk, lid geworden was van HHK en het bijgevolg logisch is dat hij over geen nadere informatie beschikt aangaande die handlangers.

Dit verweer snijdt geen hout; het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen is inderdaad niet in staat om het totale gebrek aan kennis omtrent twee personen die een cruciale rol spelen in verzoekers asielrelaas, te verklaren. Van verzoeker kon wel degelijk worden verwacht dat hij meer informatie over hen kon verschaffen, gegeven dat ze hem bedreigden en aan de oorzaak liggen van zijn problemen.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal in beslissing vast dat verzoeker bijzonder vaag bleef over een aantal cruciale elementen in zijn asielrelaas;

"Zo verklaart u dat een collega tussenbeide kwam toen u slagen kreeg van A. (...) en zijn mannen (CGVS 27.10.2010 2 p. 7, CGVS 19.12.2011 p. 3).

Gevraagd welke collega, antwoordt u 'één van mijn bevelhebbers' en onmiddellijk daarna verklaart u dat er die dag zeven collega's waren en dat het één van die zeven was.

Gevraagd wie van de zeven tussenkwam, antwoordt u 'één van de zeven'. Pas daarna noemt u de naam 'V. (...)', maar zijn familienaam kent u niet.

Het is onlogisch dat het benoemen van uw collega u schijnbaar veel moeite kost en dat u diens volledige naam niet weet, als die collega daadwerkelijk zou zijn tussengekomen in het incident dat voor u het begin van uw problemen betekende, te meer als u verklaart dat die collega samen met u is aangeworven en dezelfde rang als u had op het werk.

Bijkomend is het opvallend dat u eerst verklaart dat één van uw bevelhebbers tussenkwam en later dat het om één van uw hiërarchisch gelijken ging.

Hiermee geconfronteerd, antwoordt u enkel 'ja', waardoor u voor deze tegenstrijdigheid geen logische verklaring biedt (CGVS 19.12.2011 p. 3-4). Verder verklaart u dat u van 27 oktober 2009 tot 30 november 2009 in het ziekenhuis lag en dat u daar bedreigd werd door A. (...)s mannen, maar wanneer kan u niet zeggen: 'heel de tijd, maar precies weet ik het niet meer. Voor 6.11 toen ik ondervraagd werd,

twee dagen daarvoor. Nadien ook.' Éénmaal wordt u ook door A. (...) persoonlijk bedreigd, maar wanneer dat was, weet u niet ('dat weet ik niet meer precies, maar dat was na 6.11') (CGVS 27.10.2010 p. 9). Het is opvallend dat u niet concreet weet wanneer u in het ziekenhuis bedreigd werd, als dat zelfs gebeurde door A. (...) zelf, dé centrale figuur in uw asielrelaas; te meer als u er wel in slaagt van andere gebeurtenissen de precieze datum te geven (incident op 27.10.2009, ondervraging door onderzoeksrechter in het ziekenhuis op 6.11.2009, ontmoeting met Hovik Abrahamyan op 1.12.2009, vertrek van uw vader naar Moskou op 2.12.2009; CGVS 27.10.2010 p. 8-9). Daarnaast verklaart u dat de zaak in verband met het incident overgeplaatst werd van de politie van Arabkir naar de onderzoeksrechter van de staatsprocureur (CGVS 27.10.2010 p. 7). Waarom dat gebeurde, weet u niet (CGVS 19.12.2011 p. 6). Gezien het belang van deze zaak in uw asielrelaas, kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte bent. Ook in verband met de modaliteiten van de convocaties (zie documenten 9 & 10 in administratief dossier) waarmee u zich moest aanmelden bij de rechtbank van eerste aanleg van Arabkir (zie onder), kan u geen verklaring geven waarom u zich moest melden in een burgerlijke zaal in de rechtbank, hoewel de zaak ging om het toedienen van slagen en verwondingen, een inbreuk op het Armeense strafrecht. U verklaart dat er geen aparte zaal is voor straf- of burgerzaken. Als u gezegd wordt dat het wel zo op de convocaties staat, verklaart u dat u niet weet wat ze erop geschreven hebben (CGVS 19.12.2011 p. 7)."

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat zij onder geen enkel beding vaagheden hebben verschaft inzake de doorslaggevende elementen in hun asielrelaas; de vastgestelde vaagheden betreffen volgens verzoekers eerder onbenulligheden en doen geen afbreuk aan de grond van de zaak.

De Raad stelt vast dat het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal een zwak verweer is dat geenszins de ettelijke vastgestelde vaagheden vermag te vergoelijken.

De commissaris-generaal merkte in de bestreden beslissingen verder op dat verzoekers geen begin van bewijs hebben neergelegd van de door hen aangehaalde feiten, hoewel verzoeker verklaarde dat het incident op de rechtbank op het internet was verschenen.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat het vast staat dat de door hen neergelegde overtuigingsstukken, met name de officiële werkbadge, kopijen van twee convocaties van de rechtbank en een origineel medisch attest, de aangehaalde feiten zonder meer aannemelijk maken.

Dit verweer kan geenszins worden gevolgd.

De commissaris-generaal zette in de bestreden beslissingen uitgebreid uiteen waarom deze documenten niet van die aard zijn om de eerdere vaststellingen in de beslissingen te veranderen;

"Zo toont uw badge (document 5 in administratief dossier) aan dat u werkte als veiligheidsagent in de rechtbank maar niet dat u daar op 27 oktober 2009 betrokken zou zijn geweest in een incident met A. (...).

Het medisch attest (document 8 in administratief dossier) bevestigt dat u opgenomen werd in het ziekenhuis met verwondingen aan het hoofd en ribben maar vermeldt niet waar, wanneer en in welke omstandigheden u die had opgelopen.

Wat betreft de convocaties (documenten 9 en 10 in administratief dossier), dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat het slechts gaat om kopies van convocaties waarop geschreven is, waardoor de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden.

Volgens de convocaties wordt u opgeroepen als getuige in de zaak V. S. (...), maar waarom u in die hoedanigheid werd opgeroepen, weet u niet – u was nochtans slachtoffer/betrokken partij in het incident. Verder is het vreemd dat u zou opgeroepen worden in de persoonlijke zaak V. S. (...) als u verklaart dat u tegen niemand persoonlijk een klacht indiende (CGVS 27.10.2010 p. 9 & CGVS 19.12.2011 p. 7).

Het is ook bijzonder opvallend dat u niet weet wat voor u het gevolg was van het feit dat u zich niet ging melden op 18 december 2009 (volgens de tweede convocatie) en dat u niet weet of u wegens uw niet-aanmelding al dan niet officieel opgespoord wordt, zeker omdat u als werknemer in een rechtbank normaliter op de hoogte bent van wat de gevolgen kunnen zijn van een niet-aanmelding in Armenië. Meer nog, u verklaart nergens nagevraagd te hebben – ondanks uw contacten met uw familie in Armenië (CGVS 27.10.2010 p. 3) – of uw niet-aanmelding enige gevolgen heeft gehad (CGVS p. 19.12.2011 p. 7-8).

Welnu, gelet op deze elementen (i.e. de vormelijke gebreken van de convocaties, uw gebrekkige kennis over de convocaties en uw schijnbare desinteresse 3 in het verdere verloop van deze convocaties) gecombineerd met de eerder aangehaalde anomalie in verband met de straf- en burgerlijke kamer (zie boven), heeft het Commissariaat-generaal ernstige redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken en kunnen ze bijgevolg op geen enkele manier uw asielrelaas ondersteunen of de geloofwaardigheid ervan herstellen."

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift geen argumenten aan die bovenstaande vaststellingen in een ander licht stellen. Bijgevolg blijven ze staande en de Raad schaart zich er achter.

De commissaris-generaal liet tevens gelden dat verzoekers bijzonder weinig geïnteresseerd zijn in de verdere afloop van hun problemen.

Zo verklaarde verzoeker geen nieuws te hebben omtrent de zaak V.S. en verklaarde hij nergens navraag te hebben gedaan hierover. Ook wat betreft de stand van zaken van zijn situatie in Armenië, los van de zaak bij de rechtbank, verklaarde verzoeker niet op de hoogte te zijn.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat hun gebrek aan informatie over de actuele stand van zaken kan worden verklaard door het feit dat zij hun gezin hier veilig willen stellen, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst.

De nalatige handelingen van verzoekers wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van hun voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Hun verweer dat zij hun familie geen problemen wilden bezorgen, neemt de Raad niet aan.

De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat het feit dat verzoekers niet hebben getracht om zich te informeren over de nasleep van hun problemen, wel degelijk afbreuk doet aan de ernst van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

Tenslotte besloot de commissaris-generaal correct dat verzoekers verklaringen aangaande de reisroute niet aannemelijk zijn.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift niet akkoord te gaan met de vaststellingen van de commissaris-generaal en volharden dat de door hen geschetste reisroute juist is.

Het louter tegenspreken van de commissaris-generaal is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Waar ze daarnaast benadrukken dat fotokopieën van hun nationale paspoorten al reeds aan het administratief dossier werden gevoegd, antwoordt de Raad dat er in het administratief dossier geen kopieën van hun paspoorten terug te vinden zijn. Op dit argument kan bijgevolg niet worden ingegaan.

De Raad hecht daarenboven geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Bij een ongeloofwaardig relaas is er geen grond aanwezig om het voordeel van de twijfel toe te kennen.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekers kunnen evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze, wanneer ze naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zullen lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 27 oktober 2010 en 19 december 2011 op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens de verhoren op 27 oktober 2010 en 19 december 2011 de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is, in bijzijn van hun advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE